

U.S.M. *senųjų meilės romanai*

LISA KLEYPAS

RAVENELIAI

Kilmingųjų aistros

~7~

*Nuodėmių
svaigulys*

• svajonių knygos

*Nuodėmū
svaigulys*

LISA KLEYPAS

Nuodėmių
svaigulys

Romanas

Vilnius
2022

1

Londonas, 1880 m.

– Makrėjus piktas kaip į spąstus pakliuvęs lokys, – įžengdamas į kabinetą perspėjo Lukas Marsdenas. – Jei dar neteko susidurti su įtūžusiu škotu, patariu nusiteikti keiksmams.

Sėdinti prie rašomojo stalo ledi Merita Sterling pakėlė galvą ir blausiai šyptelėjo. Jos brolis atrodė gražiai – vėjo sutaršytais tamsiais plaukais ir nuo vėsaus rudens oro paraudusiais skruostais. Kaip ir kiti Marsdenai, Lukas paveldėjo aukštos, elegantiškos jų motinos sudėjimą. Merita vienintelė iš pustuzinio brolių ir seserų buvo žema ir putli.

– Beveik trejus metus vadovauju laivybos įmonei, – pabrėžė ji. – Tiek laiko praleidus greta krovikų, manęs niekas nešokiruotų.

– Gal ir ne, – sutiko Lukas. – Bet škotai apdovanoti ypatingu talentu keiktis. Kembridže turėjau draugą, kuris žinojo mažiausiai tuziną skirtingų žodžių sėklidėms pavadinti.

Merita išsišiepė. Viena savybių, dėl kurių labiausiai mėgo Luką, jauniausią iš trijų savo brolių, buvo tai, kad jis niekada

nesaugojo jos nuo vulgarybių ir nelaikė gležna gėlele. Todėl, be kita ko, ji ir paprašė jo perimti velionio vyro laivybos įmonę, kai tik perpras visus veiklos etapus. Jis nedvejodamas sutiko su pasiūlymu. Jo, trečio grafo sūnaus, galimybės buvo ribotos, be to, kaip pats pažymėjo, nepavyktų užsidirbti vien sėdint ir dailiai atrodant.

– Prieš įleisdamas poną Makrėjų, – paprašė Merita, – gal pasakyk, kodėl jis pyksta.

– Pirmiausia dėl to, kad jo užsakytas laivas krovinį turėjo atgabenti tiesiai į mūsų sandėlį. Bet uosto valdžia jo nepriėmė, nes visos vietos priplaukoje buvo užimtos. Todėl krovinį ką tik iškėlė keturiomis myliomis toliau, Deptfordo priplaukoje.

– Tai įprastinė procedūra, – pasakė Merita.

– Taip, bet krovinys neįprastas.

Ji susiraukė.

– Ne mediena?

Lukas papurtė galvą.

– Viskis. Dvidešimt penki tūkstančiai galonų itin vertingo vieno salyklo viskio iš Ailos, vis dar neišmuitinto. Jau pradėjo jį gabenti čia baržomis, bet sako, kad prireiks trijų dienų, kol visas krovinys pasieks sandėlį.

Merita dar labiau susiraukė.

– Dievulėliau, tas visas neišmuitintas viskis negali tris dienas laukti Deptfordo priplaukoje!

– Negana to, – tęsė Lukas, – įvyko nelaimingas atsitikimas.

Ji išpūtė akis.

– Koks?

– Viskio statinė išslydo iš gervės, pralaužė laikino sandėliavimo stoginės stogą ir sudužusi išsiliejo ant Makrėjaus. Jis pasiruošęs ką nors nužudyti, todėl ir atvedžiau jį pas tave.

Nors buvo sunerimusi, Merita prunkštelėjo.

– Lukai Marsdenai, ar ketini slėptis už mano sijono, kol aiškinsiuosi su dideliu piktu škotu?

– Žinoma, – nė nemirktelėjęs patvirtino jis. – Tau patinka dideli ir pikti.

Ji kilstelėjo antakius.

– Dėl Dievo, ką čia kalbi?

– Tau patinka nuraminti nesukalbamus žmones. Tu kaip sirupas.

Pralinksminta Merita pasirėmė smakrą ranka.

– Tai atvesk jį čia, parodysiu, kokia saldi esu.

Netiesa, kad jai *patiko* raminti nesukalbamus žmones. Bet jai išties patiko spręsti konfliktus, kai tik pavykdavo. Ji, vyriausia iš šešių vaikų, visada sutaikydavo besikivirčijančius brolius ir seseris arba sugalvodavo, ką žaisti namuose lietingomis dienomis. Ne kartą rengė vidurnakčio žygius į virtuvės sandėliuką arba sekė pasakas, kai mažesnieji įsmukdavo į jos kambarį visiems sugulus.

Ji peržiūrėjo tvarkingą dokumentų krūvelę ant rašomojo stalo ir rado aplanką, pažymėtą užrašu „Makrėjaus varykla“.

Prieš pat žūtį jos vyras Džošua sudarė sandorį ir įsipareigojo teikti Makrėjui sandėliavimo paslaugas Anglijoje. Jis papasakojo jai apie susitikimą su škotu, tąsyk pirmąkart apsilankiusiu Londone.

„Ak, būtinai pakviesk jį vakarienės“, – pasakė Merita, negalėdama pakęsti minties, kad žmogus vienas keliauja po nepažįstamą vietovę.

„Pakviečiau, – atsakė Džošua išėstu amerikietišku akcentu. – Jis padėkojo už kvietimą, bet atsisakė.“

„Kodėl?“

„Makrėjus šiek tiek netašytas. Jis užaugo atokioje saloje prie vakarinės Škotijos pakrantės. Spėju, jį baugina mintis apie pažintį su grafo dukterimi.“

„Be reikalo dėl to nerimauja, – paprieštaravo Merita. – Juk žinai, kad mano šeimos nariai kone laukiniai!“

Tačiau Džoša pasakė, kad ji apibūdinimą „beveik laukiniai“ supranta skirtingai nei Škotijos kaime augęs vyras ir kad Makrėjus patogiaus jausis galėdamas spręsti savo nuožiu.

Merita nė nesapnavo, kad tada, kai pagaliau susipažins su Kieru Makrėjumi, Džoša bus miręs, o Sterlingo įmonę valdys ji.

Jos brolis priėjo prie durų ir stabtelėjo ties slenksčiu.

– Malonėkite čia, – kreipėsi jis į kažką koridoriuje, – pristatysiu jus, o tada...

Kieras Makrėjus įsiveržė į kabinetą lyg uraganas, praėjo pro Luką ir sustojo kitapus Meritos stalo.

Nutaisęs sardonišką išraišką, Lukas parimo prie staktos ir susinėrė rankas.

– Kita vertus, – tarė jis, nesikreipdamas į nieką konkrečiai, – kam gaišti laiką pristatymams?

Merita sumišusi spoksojo į stambų įtūžusį škotą. Nieko sau vaizdelis – daugiau nei šešios pėdos raumenų, įvilktų į plonus permirkusius marškinius ir kelnes, kurie apgulė jo odą lyg prikljuoti. Jį supurtė drebulys, tikriausiai sukeltas nuo kūno garuojančio vésaus alkoholio. Vyras raukydamasis kilstelėjo ranką ir nusiėmė plokščią kepurę, atidengdamas kupetą susivėlusią plaukų, jau kelis mėnesius nemačiusių žirklių. Tankios sruogos buvo gražios gintaro spalvos su šviesaus aukso gijomis.

Net netvarkingas jis atrodė gražus. *Labai* gražus. Budriose mėlynose akyse švietė sumanumas, kurio pats velnias pavydėtų, skruostikauliai buvo aukšti, nosis tiesi ir tvirta. Ruda barzda dengė žandikaulio liniją – nežinia, gal jis taip slėpė nusklemtą smakrą? Šiaip ar taip, vyras atrodė pribloškiamai.

Merita nė neįsivaizdavo, kad koks nors vyras gali šitaip ją sutrikdyti. Juk ji pasitikinti ir patyrusi moteris. Tačiau negalėjo nepaisyti raudonio, kylančio nuo aukšto susagstomo suknelės kaklo. Ar to, kad širdis ėmė blaškytis lyg nerangus plėšikas, mindžiojantis gėlyną.

– Noriu pasikalbėti su atsakingu žmogumi, – šiurkščiai pareiškė jis.

– Tai aš, – ištarė Merita šyptelėdama ir apėjo aplink stalą. – Ledi Merita Sterling jūsų paslaugoms, – ištiesė ranką.

Makrėjus neskubėdamas ją paspaudė. Jo pirštai, vėsūs ir šiurkštoki, apglėbė jos plaštaką.

Nuo prisilietimo plaukeliai jai ant sprando pasišiaušė, ji pajuto malonų virptelėjimą pilvo apačioje.

– Užjaučiu, – sugergždė jis, paleisdamas jos ranką. – Jūsų vyras buvo geras žmogus.

– Ačiū. – Ji ramindamasi įkvėpė. – Pone Makrėjau, labai apgailestauju dėl to, kad jūsų krovinį pristatė netinkamai. Pateiksiu dokumentus, kad jums nereikėtų mokėti už švartavimąsi ir krantinės mokesčių, o už krovinio pergabenimą sumokės Sterlingo įmonė. Ir ateityje pasirūpinsiu, kad tą dieną, kai atvyks jūsų siunta, būtų rezervuota vieta prieplaukoje.

– Ateityje nebus jokių sumautų siuntų, jei būsiu priverstas bankrotuoti, – atšovė Makrėjus. – Muitinės pareigūnas

sakė, kad už visas viskio statines, kurios iki vidurnakčio nebus pergabentos į sandėlį, turėsiu nedelsdamas sumokėti mokesčius.

– Ką?

Merita pasipiktinusi dėbtelėjo į brolių, šis gūžtelėjo pečiais ir papurtė galvą, rodydamas, kad nieko apie tai nežinojo. Tai labai rimtas reikalas. Vyriausybės įstatymai, reguliuojantys neišmuitinto viskio sandėliavimą, buvo griežtai taikomi, o juos pažeidus grėsė didžiulės baudos. Tai pakenktų jos įmonei, o Makrėjaus verslą sužlugdytų.

– Ne, – tvirtai pareiškė Merita, – taip nenutiks. – Ji grįžo prie stalo, atsistojo ir mikliai pervertė pluoštą įgaliojimų, kvitų ir muitinės formų. – Lukai, – kreipėsi ji, – viską būtina kuo greičiau atgabenti iš Deptfordo priepilaukos. Įtikinsiu muitinės pareigūną, kad leistų tai padaryti vėliausiai iki rytdienos vidurdienio. Dievas mato, jis mums skolingas už praeityje padarytas paslaugas.

– Ar pakaks laiko? – dvejodamas paklausė Lukas.

– Turės pakakti. Mums reikės visų baržų ir lengvesnių laivelių, kokius tik pavyks pasamdyti, ir visų darbingų vyrų...

– Palūškėkit, – tarė Makrėjus, smarkiai trenkė delnais per stalą ir palinko virš jo.

Trinktelėjimas Meritą išgąsdino, ji pakėlė žvilgsnį į arti prisikišusį veidą. Jo akys buvo nuostabios spalvos, mėlynos kaip ledas, o kampučiuose skleidėsi raukšlėlės, įrėžtos juoko, saulės ir gailaus vėjo.

– Ką norite pasakyti, pone Makrėjau? – išspaudė ji.

– Tie jūsų mulkiajai ką tik ant priepilaukos išpylė šimtą devynių galonus viskio, dalis teko ir man. Pirma kojas pakratysiu, nei leisiu jiems pergabenti likusį krovinį.

– Tai buvo ne mūsu mulkiai, – paprieštaravo Lukas. – Tai buvo baržos įgula.

Meritai atrodė, kad brolio balsas sklinda iš kito pastato aukšto. Ji pajėgė telkti dėmesį tik į stambų gyvybingą vyrą priešais.

„Dirbk savo darbą“, – griežtai įsakė ji sau ir šiaip taip atplėšė žvilgsnį nuo Makrėjaus. Tada kreipėsi į brolių, vildamasi, kad pavyko nutaisyti dalykišką balsą.

– Lukai, nuo šiol visiems krovikams iš baržos draudžiama lipti ant gervės platformos. – Ji vėl pažvelgė į Makrėjų. – Mano darbininkai turi patirties iškrauti vertingą krovinį, – patikino jį. – Tik jiems bus leidžiama prikabinti jūsų viską prie gervės ir perkelti į sandėlį. Daugiau nelaimingų atsitikimų nebus – duodu žodį.

– Kaip galite būti tuo tikra? – paklausė Makrėjus, pašaipiai kilstelėdamas antakį. – Ar pati prižiūrėsite visą eigą?

Klausimą jis uždavė sarkastiškai, bet kartu švelniai ir tai Meritai pasirodė pažįstama, tarytum jau būtų girdėjusi jį kažką sakant tokiu tonu. O tai tikra nesąmonė, nes iki šiol jie nebuvo susitikę.

– Ne, – atsakė ji, – mano brolis viskuo pasirūpins nuo pradžios iki pabaigos.

Lukas atsiduso, supratęs, kad ji ką tik liepė jam dirbti per naktį.

– Ak, taip, – gaižiai tarstelėjo jis, – kaip tik ketinau pasiūlyti.

Merita pažvelgė į Makrėjų.

– Ar tai jus tenkina?

– Ar turiu iš ko rinktis? – niauriai atrėmė škotas ir atsistūmė nuo stalo. Jis timptelėjo nešvarius drėgnus marškinius. – Imkimės darbo.

Jam turbūt šalta ir nemalonu, pamanė Merita, be to, nuo jo trenkė neskiestu salykliniu viskiu. Prieš grįžtant prie darbo, jam praverstų apsitvarkyti.

– Pone Makrėjau, – švelniai pasiteiravo ji, – kur apsisitvarkote Londone?

– Man pasiūlė pagyventi bute virš sandėlio.

– Žinoma. – Nedidelis paprastas butas jų muitinės sandėlyje buvo įrengtas vyndariams ir viskio gamintojams, paheidaujantiems ten pat maišyti ir pilstyti savo gaminius į butelius. – Ar jūsų lagaminas jau nugabentas ten?

– Dar uoste, – glaustai atsakė Makrėjus, akivaizdu, nenorėdamas sukti galvos dėl smulkmenų, kai yra tiek daug darbo.

– Tai nedelsdami jį paimsime ir paprašysime, kad kas nors palydėtų jus iki buto.

– Vėliau, – tarė jis.

– Bet jums reikės persirengti, – sumišusi pasakė Merita.

– Miledi, per naktį dirbsiu su krovikais, kuriems nusišpauti, kaip atrodo ar kvepiu.

Meritai reikėjo numoti ranka. Ji tai suprato. Bet nesusiėmė pasakė:

– Uoste naktimis labai šalta. Jums reikės palto.

Atrodė, kad Makrėjui tuoj trūks kantrybė.

– Turiu tik vieną ir tas žliuginas.

Merita sumetė, kad „žliuginas“ reiškia „permirkęs“. Ji tarė sau, kad Kiero Makrėjaus gerovė – ne jos rūpestis, kad laukia daug skubių reikalų. Bet... šitam vyrui praverstų kruopelė dėmesio. Ji, užaugusi su trimis broliais, mokėjo atpažinti paniurusią nusiminusią alkano vyro išraišką.

„Lukas neklydo, – nusišaipė ji. – Man išties patinka dideli ir pikti.“

– Juk negalite palikti savo daiktų viešoje vietoje, – ėmė protinti ji. – Užtruksiu vos kelias minutes, kol paimsiu rakta ir palydėsiu iki buto. – Merita pašnairavo į brolių ir šis klusniai puolė jai pritarti.

– Be to, Makrėjau, – įsiterpė Lukas, – nieko negalėsite daryti, kol subursiu vyrus ir pasamdysiu papildomų baržų.

Škotas suspaudė nosies nugarėlę ir pasitrynė akių kampučius.

– Negalite manęs lydėti iki buto, – tvirtai pareiškė jis Meritai. – Reikia palydovo.

– Ak, dėl to nesijaudinkite, aš našlė. Esu ta, kuri kitiems būna palydovė.

Makrėjus viltingai pažvelgė į Luką.

Lukas nutaisė abejingą veidą.

– Tikitės, kad ką nors pasakysiu?

– Neuždrausite seseriai vienai eiti su nepažįstamuoju? – nusistebėjo Makrėjus.

– Ji mano vyresnė sesuo, – atrėmė Lukas, – ir mano darbdavė, taigi... ne, aš jai nieko nesakysiu, po galais.

– Iš kur žinote, kad neįžeisiu jos dorybės? – pasipiktinęs paklausė škotas.

Lukas kilstelėjo antakius, regis, šiek tiek susidomėjęs.

– Ar ruošiatės taip pasielgti?

– Ne. Bet galėčiau!

Meritai teko prikąsti lūpas, kad nenusijuoktų.

– Pone Makrėjau, – raminausiai prabilo ji, – mudu su broliu puikiai žinome, kad man nėra priežasties jūsų bijoti. Priešingai, visiems žinoma, kad škotai yra patikimi, sąžiningi ir... ir tiesiog *patys* garbingiausi vyrai.

Makrėjus šiek tiek atlyžo. Po minutėlės tarė:

– Tiesa, Škotijoje vienam žmogui garbės tenka daugiau nei kituose kraštuose. Kad ir kur eitume, drauge nešamės Škotijos garbę.

– Būtent, – pasakė Merita. – Niekas nesuabejotų, kad jūsų draugijoje man saugu. Pasakykite, kas drįstų ištarti bent menkiausią įžeidimą arba man pagrasinti, jei šalia būtumėte jūs?

Makrėjus, regis, vis labiau apsiprato su ta mintimi.

– Jei kas nors taip pasielgtų, – karštai pareiškė jis, – nu-lupčiau tam avigalviui kiaušlaižiui odą kaip vynuogei ir įmesčiau į degančią mėšlo krūvą.

– Na štai, matote?! – šūktelėjo Merita ir plačiai jam nusi-šypsojo. – Jūs tobulas palydovas. – Jos žvilgsnis nukrypo į brolių, kuris stovėjo tiesiai už Makrėjaus.

Lukas lėtai papurtė galvą, jo lūpų kampučiuose žaidė šypseną. Tada nebyliai sužiopčiojo: „Sirupas.“

Merita jo nepaisė.

– Eime, pone Makrėjau, tuojau jumis pasirūpinsime.

Kieras negalėjo nesekti įkandin ledi Meritos. Nuo pat tada, kai uoste apliejo penkiasdešimties laipsnių stiprumo viskiu, ji iki pat kaulų purtė šaltis. Bet ši moteris, mėgstanti šypotis ir žybsinti juodomis kaip kava akimis, buvo šilčiausias dalykas pasaulyje.

Jie perėjo keletą gražių kambarių, iškaltų medžio plokštėmis ir papuoštų laivų paveikslais. Kieras į aplinką beveik nekrepė dėmesio. Jo žvilgsnį kaustė daili figūra priešais, įmantriai susegtos garbanos ir balsas, glotnus it šilkas ir perlai. Kaip skaniai ji kvėpėjo, tarytum tas prabangus muilas, parduodamas supakuotas prašmatniame popieriuje. Kieras

ir visi jo pažįstami naudojo paprastą geltoną kanifolijos muilą viskam: grindims, indams, rankoms ir kūnui, plauti. Bet šis aromatas buvo itin švelnus. Kaskart jai sujudėjus, kvėpalų natos, regis, atsklisdavo nuo jos sijono ir rankovių, tarytum ji būtų švelniai kresčiojama gėlių puokštė.

Kilimas po kojomis buvo tokio gražaus rašto, kad tiktų ir ant sienos kabinti. Išties, tikras nusikaltimas trempti jį sunkiais darbiniais batais. Tokioje prabangoje aplinkoje Kieras jautėsi nemaloniai. Jam nepatiko, kad paliko savo vyrus, Ouveną ir Sloraką, prieplaukoje. Kurį laiką jie susitvarkys ir be jo, ypač Slorakas, dirbęs jo tėvo varykloje kone keturis dešimtmečius. Tačiau jis, Kieras, atsakingas už visą šitą sumanymą ir nuo to priklausė jo varyklos ateitis. Turėjo pasirūpinti, kad neišmuitintas viskis saugiai atsidurtų sandėlyje, negalėjo leisti išblaškomas moters.

Ypač šitos. Ji buvo išsilavinusi ir išauklėta grafo duktė. Ne šiaip grafo, o lordo Vestklifo, vyro, kurio įtaka ir turtai buvo plačiai žinomi. Ledi Merita ir pati buvo galinga – vadovavo laivybos verslui, kuriam priklausė ne tik krovinių garlaivių flotilė, bet ir keli sandėliai.

Pagyvenę tėvai savo vienturčiam sūnui Kierui suteikė geriausia, ką sugebėjo, bet knygų ir kultūrinio lavinimosi buvo mažai. Grožio jis ieškojo kintančiuose metų laikuose ir audrose, taip pat ilguose pasivaikščiojimuose po salą. Jam patiko žvejoti ir vaikščioti su šunimis, patiko daryti viską – šito amato jį išmokė tėvas.

Jo malonumai buvo kuklūs ir paprasti.

Ledi Merita nebuvo nei kukli, nei paprasta. Ji įkūnijo visai kitokio pobūdžio malonumą. Prabangą, kuria reikėtų mėgautis pamažu, skirtą ne tokiems kaip jis.

Tačiau Kieras vis tiek įsivaizdavo ją savo lovoje, išraudusią ir paklūstančią, jos plaukus, pasklidusius ant jo pagalvės it tamsaus šilko skraistė. Jis troško išgirsti jos gražų balsą su aukštuomenės akcentu, maldaujantį malonumo, kol jis pamažėl, neskubėdamas skverbtųsi į ją. Laimė, ji nenučiuokė, kokios gašlios mintys sukasi jo galvoje, kitaip būtų klykdama pasprukusi.

Jie atėjo į atvirą patalpą, kurioje priešais aparatą ant geležinės pakylos sėdėjo vidutinio amžiaus moteris šviesiais plaukais ir akiniais.

– Miledi, – tarė moteris ir pasitikdama juos atsistojo. Ji nužvelgė susitaršiusį Kierą, pastebėjo jo permirkusius drabužius ir tai, kad nevilki švarko. Tik vienąkart trūktelėjusi nosis išdavė, kad ji užuodė smarkų viskio tvaiką. – Sere.

– Pone Makrėjau, – pasakė ledi Merita, – tai mano sekretorė panelė Juvart. – Ji mostelėjo į porą elegantiškų odinių krėslų priešais židinį, kurį įrėmino balto marmuro atbraila. – Gal norėtumėte ten prisėsti, kol su ja pasikalbėsiu?

Ne, jis nenorėjo. Tiksliau, jam nederėjo. Jau kelias dienas padoriai nesilsėjo. Jei prisės bent kelioms minutėms, nuovargis jį priveiks.

Kieras papurtė galvą.

– Pastovėsiu.

Ledi Merita žvelgė į jį taip, tarytum jis ir jo problemos jai rūpėtų užvis labiausiai pasaulyje. Slaptas švelnumas jos akyse būtų ištirpęs net didžiausią ledo luitą pačiame viduržiemėje.

– Gal norėtumėte kavos? – pasiūlė ji. – Su grietinėle ir cukrumi?

Nuskambėjo taip skaniai, kad jam vos keliai nesulinko.

– Taip, – su dėkingumu ištarė jis.

Nespėjus nė apsidairyti, sekretorė atnešė nedidelį sidabrinį padėklą su kavos servizu ir porcelianiniu puodeliu ant kojelės. Padėjo jį ant stalo ir ledi Merita įpylė kavos, šliukštelėjo grietinėlės ir įbėrė cukraus. Kiero dar niekada taip neaptarnavo moteris. Jis prisiartino, pakerėtas grakščių jos rankų judesių.

Ji padavė jam puodelį ir Kieras apglėbė jį pirštais, mėgaudamasis šiluma. Tačiau prieš atsigerdamas įtariai apžiūrėjo pusemenulio formos atbrailą prie puodelio krašto.

– Puodelis turintiems ūsus, – paaiškino ledi Merita, pastebėjusi jį delsiant. – Toji dalis viršuje apsaugo viršutinę džentelmeno lūpą nuo garų, kad ūsų vaškas ištirpęs nenuvarvėtų į gėrimą.

Keldamas puodelį prie lūpų, Kieras nepajėgė sutramdyti šypsni. Jo ūsai buvo trumpai pakirpti, jiems nereikėjo vaško. Bet jam teko matyti įmantrių ūsų, kuriuos nešiojo turtingi vyrai, turintys laiko kiekvieną rytą juos sukti ir tepti vašku, kad garbanėlės neišsileistų. Pasirodo, tokiems ūsams buvo reikalingi specialūs puodeliai.

Kava buvo sodri ir stipri, bene gardžiausia, kokios jam teko ragauti. Tokia skani, kad jis nesusivaldęs ją išmaukė vos keliais gurkšniais. Buvo pernelyg išbadėjęs, kad gurkšnotų kaip džentelmenas. Jis susidrovėjęs jau tiesė puodelį padėti ant padėklo, nusprendęs, kad būtų pernelyg nemandagu paprašyti dar.

Nė neklaususi, ledi Merita pripildė jo puodelį ir vėl pagardino cukrumi ir grietinėle.

– Užtruksiu tik sekundėlę, – sumurmėjo ji ir nuėjo pasikalbėti su sekretore.

Šikart Kieras kavą išgėrė lėčiau ir padėjo puodelį. Kol moterys kalbėjosi, jis priėjo prie rašomojo stalo apžiūrėti žvilgančio juodo aparato. Rašomoji mašinėlė. Jam teko matyti jų reklamų laikraščiuose. Sudomintas jis pasilenkė ir apžiūrėjo raidžių mygtukus, pritvirtintus prie mažų metalinių kojelių.

Sekretorei pasišalinus, ledi Merita priėjo prie Kiero. Pastebėjusi jo susidomėjimą aparatu, įkišo nedidelį popieriaus lapą ir pasuko rankenėlę, kad jį sulygiuotų.

– Paspauskite kurią nors raidę, – paragino ji.

Kieras atsargiai palietė klavišą ir metalinis strypelis pakilęs prisilietė prie rašalo juostos, pritvirtintos priešais lapą. Bet kai kojelė nusileido, lapas tebebuvo tuščias.

– Stipriau, – patarė ledi Merita, – kad plokštelė su raide paliestų popierių.

Kieras papurtė galvą.

– Nenorėčiau sulaužyti. – Jam atrodė, kad rašomoji mašinėlė trapi ir pasiutusiai brangi.

– Nesulaužysite. Nagi, pamėginkite. – Jam ir toliau priešinant, ji nusišypsojo ir tarė: – Tada aš parašysiu jūsų vardą. – Ji surado reikiamus klavišus ir visus iš eilės tvirtai paspaudė. Jis stebėjo jai per petį, kaip jo vardas atsiranda lape, parašytas smulkiu šriftu. *Ponas Kieras Makrėjus*.

– Kodėl raidės išdėliotos ne abėcėlės tvarka? – pasidomėjo Kieras.

– Jei spaustumėte raides, esančias per arti, pavyzdžiui, S ir T, metalinės kojelės susipintų. Taip išdėliojus raides, mašinėlė veikia sklandžiai. Ar man parašyti dar ką nors?

– Taip, savo vardą.

Ji pakluso ir jos švelniame skruoste išryškėjo duobutė. Visas Kiero dėmesys susitelkė į tą mažą žavingą įdubimą. Jis panoro prispausti prie jo lūpas, priglausti liežuvį.

Ji parašė: *Ledi Merita Sterling*.

– Merita, – pakartojo jis, tikrindamas, kaip lūpos taria skiemenis. – Ar tai šeimos vardas?

– Ne visai. Gimiau per audrą, tą naktį nepavyko prisi-
kviesti gydytojo, o pribuvėja akis užsipylė. Bet vietos ve-
terinaras daktaras Meritas pasisiūlė padėti mano motinai
gimdant ir tėvai nusprendė mane pavadinti jo garbei.

Kieras pajuto, kaip lūpų kampučiai pakyla. Nors buvo
išbadėjęs ir beveik visą dieną piktas kaip velnias, jo savijauta
šiek tiek pagerėjo.

Kai ledi Merita pasuko rankenėlę, ketindama ištraukti
lapą, Kieras pastebėjo vidinėje jos riešo pusėje po plona
oda melsvuojančias venas. Kokia gležna, švelni vieta. Jis
žvilgsniu keliavo jos nugara, gėrėdamasis dailiais apva-
lumais, lieкну liemeniu ir plačiais klubais. Spėliojo, kaip
atrodo jos užpakalis, paslėptas po gražiomis suknelės klos-
tėmis. Galėtų lažintis, kad jis apvalus ir saldus, sukurtas
plekšnoti, spūsčioti, glamonėti...

Aistra plūstelėjo jam į slėpsnas, lytis sustangrėjo ir jis
prikando keiksmą. Dėl Dievo, jis juk rimtoje įstaigoje. O ji –
našlė, su kuria reikia elgtis pagarbiai. Jis pamėgino galvoti
apie tai, kokia ji elegantiška ir išsilavinusi, kaip smarkiai ją
gerbia. Kai tai nepadėjo, susikaupęs ėmė galvoti apie Ško-
tijos garbę.

Plaukų sruogelė buvo išsprūdusi iš įmantrios kilpų ir sū-
kurių kompozicijos ant jos pakaušio. Tamsi garbana gludo
jai prie kaklo, užsiritęs galiukas tarytum pirštas kvietė pri-
eiti arčiau. Koks jautrus ir pažeidžiamas atrodė jos sprandas.
Kaip būtų gera priglusti ten veidu ir švelniai krimsčioti, kol
ji imtų virpėti ir išsiritusi šlietis prie jo. Jis...

Po perkūnais.

Žūtbut ieškodamas, kas prablaškytų, Kieras apsidairė kabinete. Jis pastebėjo nedidelį, bet puošniai įrėmintą paveikslą ant vienos sienos.

Džoša Sterlingo portretą.

To pakako geismui atvėsinti.

Grižo sekretorė. Ledi Merita išmetė lapelį į dažytą metalinę šiukšlinę ir nuėjo su ja šnektelėti.

Kiero žvilgsnis nukrypo į šiukšlinę. Vos tik moterys atgrėžė jam nugaras, jis pasilenkė paimti lapelio, dukart perlenkė jį ir įsidėjo į kelnių kišenę.

Tada žingtelėjo prie paveikslo, norėdamas geriau apžiūrėti.

Džoša Sterlingas buvo simpatiškas vyras atšiauriais veido bruožais ir tiesmuku žvilgsniu. Kieras prisiminė, kad tas vyras jam didžiai patiko, ypač paaiškėjus, kad jie abu mėgsta muselinę žvejybą. Sterlingas užsiminė išmokęs museliauti upeliuose ir ežeruose aplink gimtąjį Bostoną ir Kieras pakvietė jį kada nors atvykti į Ailą pažvejoti šlakių. Sterlingas patikino Kierą pasinaudosiąs kvietimu.

Vargšelis.

Pasakojama, kad Sterlingas žuvo jūroje. Išties, apmaudu, kad vyras mirė pačiame jėgų žydėjime ir dar paliko namie laukiančią žmoną. Kiek Kieras žinojo, iš santuokos negimė vaikų. Nebuvo sūnaus, kuris perimtų jo pavardę ir palikimą.

Jis ėmė svarstyti, ar ledi Merita ištekės dar kartą. Nekilo abejonių: ji gali turėti bet kurį vyrą, kurio tik užsigeis. Ar todėl ruošėsi Sterlingo įmonės vairą perduoti į jaunesnio brolio rankas? Ar ji nori vėl įsilieti į visuomenę ir susirasti vyrą?

Mintis pertraukė jos balsas.

– Visada maniau, kad šitas mano vyras portretas atrodė kiek per griežtas. – Ledi Merita priėjusi atsistojo greta Kiero. – Spėju, kad jis mėgino pasirodyti esąs valdingas, nes žinojo, jog paveikslas kabės įmonės būstinėje. – Žvelgdama į portretą ji šyptelėjo. – Gal vieną dieną pasamdysiu dailininką, kad nupieštų jo akyse žiburiukus – tada atrodys panašesnis į save.

– Ar ilgai buvote susituokę? – Kieras pats nustebo to paklausęs. Jis laikėsi taisyklės neklausinėti apie asmeninius žmonių reikalus. Tačiau ši moteris, nepanaši į nieką, ką jam teko pažinti, kėlė didžiulį smalsumą.

– Pusantrų metų, – atsakė ledi Merita. – Su ponu Sterlingu susipažinau, jam atvykus į Londoną steigti savo laivybos įmonės padalinio. – Ji patylėjo. – Nė neįsivaizdavau, kad vieną dieną pati jam vadovausiu.

– Jums puikiai sekasi, – pareiškė Kieras, bet staiga toptelėjo, kad pagirdamas daug aukštesnio rango asmenį galbūt pasielgė įžūliai.

Tačiau ledi Merita atrodė patenkinta.

– Ačiū. Ypač už tai, kad ne pridūrėte: „...kaip moteriai“, kaip dauguma sako. Tokiais atvejais visada prisimenu Samuelio Džonsono žodžius apie šunį, vaikščiojantį ant užpakalinių kojų: „Nuostabu ne tai, kad šito nemoka, o tai, kad apskritai šito imasi.“*

Kiero lūpos sutrūkčiojo.

– Ailoje ne viena moteris sėkmingai vadovauja verslui. Sagų dirbėja ir mėsininkė... – Jis nutilo, svarstydamas, ar

* Visa citata: „Skaitanti pamokslus moteris panaši į vaikščiojantį ant užpakalinių kojų šunį: nuostabu ne tai, kad šito nemoka, o tai, kad apskritai šito imasi“ (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

nekalba globėjiškai. – Nors jų įmonių nepalyginsi su didele laivybos įmone.

– Sunkumai tie patys, – pasakė ledi Merita. – Tenka priimti atsakomybės našta, rizikuoti, spręsti problemas... – Ji nuščiuvo, nutaisiusi ironišką veido išraišką. – Apmaudu sakyti, bet man vadovaujant vis dar pasitaiko klaidų. Vienas pavyzdžių – jūsų siunta.

Kieras gūžtelėjo pečiais.

– Na, ką padarysi. Virvė visada bus su mazgu.

– Jūs tikras džentelmenas, pone Makrėjau. – Ji plačiai nusišypsojo suraukdama nosį, net akių kampučiai kilstelėjo į viršų. Toji šypsena jam truputį apsuko galvą. Ją regint, į venas plūstelėjo saulės šviesa. Ši moteris jį apkvaitino, vertė manyti, kad ji – kažkokia mitinė būtybė. Fėja arba net deivė. Ne kokia šalta, atšiauri ir tobula deivė... bet nedidukė ir linksma.

Sudomino? Pirkite knygą
NUODĖMIŲ SVAIGULYS
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

*Aistringas kilmingos našlės ir nuo pavojų bėgančio škoto,
kurį kai kas sieja su viena garsiausių Londono šeimų,
meilės romanas.*

RAVENELIAI

Kilmingųjų aistros

~7~

Ledi Merita Sterling, jauna ryžtinga našlė, vadovaujanti velionio vyro laivybos įmonei, žino, kad Londono visuomenė nekantrauja užklupti ją, įsivėlusią į skandalą. Iki šiol jai pakako sumanumo neįklimpti į nemalonumus. Bet vieną dieną ji sutinka Kierą Makrėjų – stačiokišką viskio varyklos savininką iš Škotijos, ir visi jos planai išgaruoja it dūmas. Merita ir Kieras skirtingi kaip diena ir naktis, bet tarp jų įsižiebia nesutramdoma trauka.

Vos atvykęs į Londoną, Kieras Makrėjus išsikelia du tikslus. Pirmas, neįsilyti žavingosios ledi Meritos Sterling. Antras, išvengti mirties. Kol kas abu dalykai jam nesiseka.

Kieras nesupranta, kodėl kažkas mėgina jį nužudyti, kol įsikišus likimui išaiškėja jo slaptas ryšys su viena įtakingiausių Anglijos šeimų. Gyvenimui verčiantis aukštyn kojomis, Merita tampa vieninteliu žmogumi, kuriuo jis gali pasitikėti. Jų aistra suliepsnoja su tokia kaitra, kokios Meritai dar neteko patirti, ir ji užsigėdžia to, ko Kieras Makrėjus negali suteikti, – bendros ateities. Pavojui artinantis, ji padarys viską, kad išgelbėtų mylimą vyrą... net žinodama, kad jis gali nuvesti į nuodėmę.

svajonių knygos

9 786090 308080

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI